

Prefață, Răzvan Ioan Boanchiș / 3

Antract / 7

I

Reformând sportul românesc / 13

Ordin prim-ministru: „Desființați
cluburile militare“ / 15

Intrăm într-o lume nouă... fără reguli / 19

„Să nu intri în politică“... / 29

II

Spre „groapa cu lei“ a Mondialului / 30

Întoarcerea la națională / 33

La Marsilia lui Bernard Tapie – Frații Metta / 37

La minister – Jocul de la München –

Profesorul Măgureanu

„România Mare“ – Ion Traian Ștefănescu / 41

7 februarie 1990 – Joc „charity“ la München:

Bayern – România / 46

Profesorul Virgil Măgureanu și... invitații / 54

Ion Traian Ștefănescu / 84

III

- Mondialul Italia '90 – Pregătind desantul! / 99
Cupa Davis pe Progresul
Mitică Dragomir – Piața Universității / 119
Jocurile Mondialului / 131
Începe Mondialul / 154
Președintele Iliescu și... „musca“ lui Napoleon / 175
Ultimul nostru meci la Italia '90 / 178

IV

- La minister, cu „noii descălecați“... / 183
Noi alegeri la federația de fotbal / 207
Dan Alban / 218
Corneluș... / 234
Vizita în Franța / 239
Polivalenta, intenție și... afacere / 242
Parcul cu Platani, la BNR / 248

V

- Plecarea de la minister
Sfârșitul guvernării Roman / 254
Lehamite... schimbare!... demisie... / 265

VI

Trecând pe lângă moarte

La prieteni în Italia / 273

Accidentul / 291

VII

Seleționer al echipei naționale

Numirea / 326

Începutul campaniei de calificare

(Aducerea lui Belodedici) / 337

Jocurile din primăvara lui 1992 / 354

VIII

Toamnă săracă... Dinamo, Marseille,

Tapie, Copos / 398

IX

Ultimele șase luni ca seleționer

Turneul din America / 481

Îndepărtat de la națională / 531

Prefață

În acești ultimi ani orfani de Dumnezeu, fotbalul s-a umplut de neopropagandiști și de milionari cu mărunțiș sub frunți. Când fotbalul nostru a dat semne că se va zdrențui până la ecorșeu, Cornel Dinu s-a tras către scris. Schimbul sau transferul, cum vreți să-l considerați, nu a fost echitabil. Scrisul nu a avut de suferit când unii ziariști au devenit funcționari la federație. Dar fotbalul românesc e cea mai mocirloasă toamnă de când s-a desfrunzit de Cornel Dinu.

*De la carte la carte (aceasta-i a treia), Dinu e **mai scriitor**. Zidește mai temeinic, are substanță, dozaj, coerență, ispitește și irită. Pe teren, Dinu a fost cel mai ofensiv fundaș român – a înscris șapte goluri pentru echipa națională – într-o perioadă în care jucătorii cu atribuții defensive frâneau din călcâie dacă se trezeau dincolo de centrul terenului. În virajele făcute deasupra hârtiei, pilotul Dinu (în avion îi place să stea în carlingă) e la fel ca pe iarba stadioanelor. Năvălește printre amintiri, scrie copleșitor despre patru ani (1990-1993) din viața sa, ne plimbă prin lumea lui de miere, sânge, fum, desfătări și revanșe. În cărămida asta de hârtie (568 de pagini) găsim splendori și turpitudini din geografia rănită a Balcanilor, găsim farmecul și zumzetul napoletan prelingându-se ca un fluviu de*

lămâie și ulei de măsline prin tot sudul Italiei, găsim stâncile albe (Les Calanques) eternizate în azurul Mediteranei, și Fecioara de Aur de pe Notre-Dame de la Garde, care încoronează Marsilia și poate fi văzută din orice punct al orașului învăpăiat și tentacular.

Cât despre personajele din „Misterele lui Mister“ – eu disprețuiesc jumătate dintre oamenii pe care Dinu îi laudă și iubesc un sfert dintre cei pe care îi foarfecă. Pentru cititor, însă, tot ce contează e că va avea în mână o carte bună, cu adevărat bună și vie, o poveste frumoasă, din paginile căreia mai curge și sânge. Și lumina veiozei e sângerie, uneori. Dar cele mai dulci lecturi le avem lângă abajurul înălțat pe noptieră.

Cartea se termină abrupt, cu episodul Košice, cu debarcarea lui Dinu de la națională. Mai țineți minte ce spunea Zorba, balcanicul Zorba, după ce i-a căzut construcția? „Ce prăbușire măreață!“ Ce urât s-a terminat la Košice! Dar cu câtă măreție descrie Dinu turneul premergător, din America de Sud! Așa e el – măreț și când zboară, și când se scufundă. Procurorului nu cunoaște potecile domesticite.

Răzvan Ioan Boanchiș

Antract

După cele două volume autobiografice – „Zâmbind din iarbă“ și „Jucând cu destinul“, se zice... de succes –, foarte mulți m-au întrebat când va apărea și al treilea. Firește, privind trăirile din anii '90. Celor apropiați le-am răspuns simplu: „Sunt mereu tentat, dar n-am încă putere...“ Era după 2008! Credeam în sinea mea că provocările prin care am trecut erau de așternut pe hârtie. Dar știam că nu e de ajuns și că lumea cititorilor – câți or mai fi ei în această Românie condamnată, poate, la incultură – este avidă să perceapă și cum interpretez cele ce s-au petrecut, adesea șocant, în societatea noastră.

Și mereu acel glas cerebral, acea voce a subconștientului, mă oprea: „Mai așteaptă, sunt atâtea care nu s-au așezat încă. Mai lasă ceva timp să-ți lumineze cugetul și să-ți înarmeze condeiul“. Și, cum bine se zice că timpul așază totul, poate acum am capacitatea de a analiza detașat – fără o doză riscantă și îndoielnică de subiectivism – toate câte au fost și prin care nu puteam să trec singur. Ci împreună cu poporul meu.

În aceste zile, m-a luminat chintesența a tot ceea ce se întâmplă (sau se comandă?!...) în ultimele două decenii în lume, deci și la noi, rostită de unul dintre părinții ortodoxiei actuale, patriarhul „Sfintei Rusii“, Chiril. Îndreptătit să judece,

să-și exprime judecata și pentru că pe pământul său, în dioceza sfințelor cazanii, în urmă cu o sută de ani, s-a declanșat infernul ortodoxiei, „Ciurma roșie“ – implantată tocmai de Occident! –, cu „trenul lui Hindenburg“, care-l aducea pe luciferul Lenin să îngroape rugăciunile Romanovilor și ale poporului rus. Lăcașurile religiei au fost distruse. Din 400 000 au mai rămas 100, iar 200 000 de preoți au fost uciși (și oare n-a fost iad?)... Acest virus distrugător a contaminat, mai devreme sau mai târziu, tot spațiul est-european, pentru că răul se răspândește mai abitir decât binele în această lume încă atât de instinctuală. Firesc, balsamul credinței s-a reșezat acum și la ei. Dar răul diavolesc pare și mai puternic, chiar mai bine așezat. Nu se mai fac hecatombe în numele unei alte ordini sociale, dar pare că se pregătește, prin încercata „globalizare“, un nou experiment îndoielnic. Când acest vânt (interpretați deocamdată cum vreți!) s-a pornit în omenire, pe la începutul anilor '30 ai secolului trecut, generalul Cantacuzino-Grănicerul, om al credinței de dreapta, rostea pilduitor: „Interesantă această găselniță a omenirii. Ceea ce nu știm este dacă o vrea sau nu bunul Dumnezeu“. Și poate că așa și este. Din spațiul infinit de unde am fost creați și ținuți sub observație – suntem scrutați și supuși unor experimente la fel cum, la scară infinit mai mică, facem și noi pe pământ.

M-am abătut puțin, mintea ne poartă ades și acolo unde nu ne așteptăm, prin puterea viselor, conștienți pe zi și dormind în noapte.

De aceea, poate, în narațiunea căreia vreau să-i dau viață vor fi multe aprecieri suferinde. Am trecut, trecem și vom mai trece prin astfel de stări obiective, dacă suntem conștienți că așa-zisul bine, care ni s-a adus după 1990, are multe umbre și prea multe lacrimi necăzute. Încă nu știm cum arată cu adevărat

binele. Doar tentații, înșelătorii și prea puține certitudini cu adevărat binefăcătoare. Lumea, încă, se caută...

Dar mai bine să redau spre citire raționamentul atotcuprinzător al capului Bisericii Ruse: „Când libertatea devine un idol, omenirea este în pericol de moarte“.

Și este, cu adevărat. Sfânta soră a ortodoxiei – plecată de acasă! –, catolicismul, are, și le-am văzut în tezaurul Vaticanului, două barometre care măsoară energia lumii, ajunse, nu se știe nici acum cu siguranță, din Egiptul Antic. Concepute, neîndoielnic, în spațiu și pogorâte pe Pământ... Îmi spunea profesorul Demetrio De Luca, rector al Universității Vaticanului, custode al tezaurului și – în calitate de secretar particular al acestuia – unul dintre oamenii cei mai apropiați ai Sfântului Papă Ioan Paul al II-lea: „Acum, la începutul acestui nou mileniu, având măsurătorile trecutului, vedem că niciodată energia răului nu a fost mai mare. Cred că un conflict distrugător pentru civilizația umană este mai mult decât oricând posibil. Chiar de neoprit. Face parte din primitivismul încă atât de hotărâtor al civilizației actuale“. Și-mi amintesc cum, cu câteva luni înainte, la o discuție cu doamnele care conduceau feminismul democrației creștine, întreat „ce crede Vaticanul despre atâtea provocări neelucidate cu care se confruntă lumea“, a răspuns simplu și cu lumina chipului său ce-mi aducea mereu alinare: „Doamnele mele, în momentul în care Vaticanul va hotărî că a venit momentul să vorbească, lumea s-ar putea să înnebunească...“ Continuând cu reflecțiile Patriarhului Chiril, simt că ne aflăm în acest mare pericol: „Păcatul a devenit normă, pentru că în societatea de consum se pierde legătura dintre libertate și responsabilitate; iar libertatea de a alege, promovată astăzi de doctrina liberală, nu-i poate aduce omului, de la sine, fericirea și bunăstarea. Mai ales atunci când alegerea lui este definită exclusiv de factori

materiali [...] Îndepărtarea de adevărul de la Dumnezeu a fost în toate timpurile cauza multor nenorociri, necazuri și încercări, iar acest lucru se referă atât la viața personală a omului, cât și la viața societăților și popoarelor. Experiența cu poporul rus a arătat că nu poți construi o societate fără Dumnezeu și credință [...] Creștinismul se confruntă cu invazia agresivă a secularizării militante în toate sferele sociale. Alegerea răului devalorizează libertatea omului, mai ales atunci când aceasta e folosită cu scopul de a distruge demnitatea persoanei“.

Mi se pare cutremurător de actual și de periculos diagnosticul pus, la ceea ce se întâmplă, de capul Bisericii Ruse.

Și când te gândești că noi, în haosul în care trăim, și prin nonvalorile care ne-au condus, „am reușit“ tocmai cu acest vecin atât de puternic să ne punem rău. Puternic și pentru că a cunoscut iadul și purgatoriul și a revenit din întuneric la binecuvântarea credinței. Noi orbecăim și în această privință, a credinței, pe care, la cum ni se sugerează să ne comportăm, am înlocuit-o cu bigotismul festivist. Și n-avem, astfel, cum să ne întoarcem la esență.

De aceea, povestea pe care o voi începe imediat va porni de la reflecția prietenului Tudor Eliade cu care închei „Jucând cu destinul“. Stins în împăcare, la Paris, în brațele deosebitului Eugen Mihăescu, grafician unic, dar și cozeur de excepție.

Vizionar incontestabil, el prezicea în *Le Monde*, la sfârșitul anului 1989: „Domnilor occidentali, lăsați-i pe români în pace! Nu încercați să le impuneți ordinea voastră. O au pe a lor de veacuri și transformă totul, cu o forță numai de ei știută, doar în ceea ce cred ei că li se potrivește și le convine. Acum sunt binecuvântați din nou. Au senzația că, iarăși, li s-a arătat Maica Domnului. Care i-a salvat mereu, fiind, se spune, înfiați

de Ea! Își vor reveni repede. Năravul dezbinării îi va stăpâni din nou. Maica Domnului a fost și acum pentru ei doar viziunea năucitoare a unor secunde. Va fi păcat și de țară, «veritabila grădină a Maicii Domnului!»

Vrem, nu vrem, acesta mi se pare adevărul de necontestat sub care ne ducem zilele. De aceea, poate, îl veți regăsi adesea printre rândurile ce vor urma. Ca un fir diriguitor nefast, chiar dacă unora nu le convine. Avem, incontestabil, acest diagnostic al întunecimilor în care ne zbatem printre prea puținele luminișuri ale istoriei noastre. Până când nu vom avea puterea să-l recunoaștem, n-avem cum să sperăm în vindecare. Apoi, ca de fiecare dată, pentru a ne fi bine, va trebui să știm, iarăși, să suferim. Nu există vindecare fără suferință, chiar jertfă. Mai suntem oare în stare să regăsim energia unei noi învieri? Cred că da! Dar, sigur, vom avea din nou nevoie de oameni providențiali. Deși, deocamdată, providența nu ni i-a mai dat, iar malaxorul atât de stricat în privința trăirii naționale nu are cum să-i mai scoată la vedere. Spre bună și chibzuită ieșire la lumină a neamului. Sigur, nu cereți de la mine precizie calendaristică. E aproape imposibil. Sunt doar om și s-au așezat anii uitării. Dar ceea ce mi s-a părut sugestiv în șirul faptelor veți parcurge împreună cu mine. Nu mă voi feri să trag concluzii, chiar să dau verdicte. Dacă veți crede că greșesc, mă puteți judeca. Eu voi rămâne așa cum sunt făcut. Neclintit în fața adevărului, așa cum l-am trăit și îl simt. Cu orice risc...

Așadar, la bună citire!